

O minune – Autor necunoscut

Povestirea noastră simplă relatează despre o femeie bătrână. Ea locuiește în sat, într-o colibă mică. Înainte avea o casă mai mare, dar deja de mult trăiește în coliba simplă. Care poate fi cauza schimbării? Păi, numeroasele riduri de pe frunte, adânciturile din obraji și de pe barbă vorbesc o limbă care nu poate fi înțeleasă greșit, chiar dacă fața vârstnică exprimă numai bunătatea inimii. Au trecut talazuri și valuri peste acest cap, care au fost devastatoare în efectul lor.

A început cu aceasta, că într-o zi, barca soțului ei naviga la țarm cu chila în sus. Aceasta însemna că doamna Dirksen devenise văduvă. Văduvă cu un fiu și cu o fiică. Așa că este nevoie de efort ca să scoți cuvintele de pe buzele tremurânde: „Și totuși! Tatăl meu de sus are intenții bune!” Un an sau zece mai târziu, Jan al ei, care lucra așa de curajos pentru mamă și soră, a fost adus în casă cu craniul zdrobit. În fabrică fusese prins într-o mașinărie. Ce gânduri au strivit atunci acest biet cap? Era Acesta *un Tată iubitor*, care o trata astfel pe văduvă? Ea putea prin harul lui Dumnezeu să constate că există fii și fiice pe care Tatăl îi disciplinează, dar în inima ei totuși vuia. Dar când au venit oamenii ca să-și exprime compasiunea, când unii dintre ei întrebau, chiar dacă nu în cuvinte, totuși prin atitudinea lor: „Unde este acum Dumnezeuul tău?”, ea n-a putut totuși, chiar dacă ochii erau întunecați de lacrimi și zâmbetul de pe buzele ei murise, să spună nimic rău despre Tatăl ei, n-a putut să spună: „Doarme” sau „Este în călătorie” [compară cu 1 Împărați 18.27].

Aceasta a fost a doua lovitură. Dar ceea ce i-a mers cel mai tare la inimă a venit după aceea și aceasta a fost când fiica ei, Marie, a primit scrisoarea de contramandare de la logodnicul ei, pentru că el putea să aibă o fată mai bogată, iar Marie a luat problema așa în tragic, încât a trebuit să meargă în oraș, la spital, de unde a fost dusă la cimitir. Atunci a izbucnit strigătul din inima ei: „Domnul n-o știe și n-o pune la inimă”. Tot atunci își schimbase și locuința de până atunci cu coliba mică.

Timpul trecuse. De la oamenii din sat, bătrâna aflase multă dragoste. Ei au făcut pentru ea ce au putut, ba chiar suferiseră împreună cu ea. Când n-a mai putut să muncească, ei i-au cumpărat găini, pe ale căror ouă le vindea. La nicio casă nu bătea zadarnic. Astfel câștiga suficient pentru haine și hrană. Și când avea timp să zăbovească într-o casă ori în alta câteva minute, atunci mai obținea de multe ori și altceva pe lângă bani frumoși pentru ouăle ei. Timpul a vindecat și rana inimii ei. Ea a învățat să se plece sub voia Tatălui ei și încet, foarte încet, se întorsese și râsul ei liniștit de mai înainte, căci Domnul îi șoptise cuvintele: „Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după acestea” [compară cu Ioan 13.7]. În ceasul acesta, ea a început să considere ca o minune că Dumnezeu o menținuse în putere, pe ea, o femeie bătrână, în toți acești ani, cu atât de multă suferință și atâtea lovituri. Dar chiar mai mult. A venit o vreme când ea trebuia să depună mărturie despre credința ei față de un bărbat foarte influent.

Într-o seară citise despre reformatorul șvab, Brenz, care, când au vrut să-l prindă, se ascunsese undeva în hambar, între lăzi și baloturi. Nu-l găsiseră, dar trebuise să rămână fără îngrijire și hrană în ascunzătoarea sa, până când imperialii au părăsit orașul, iar aceasta a durat multe zile. Dar în timpul acesta, Dumnezeu îl menținuse în viață în mod minunat, și anume, El a folosit pentru aceasta o găină, care în fiecare dimineață făcea un ou în apropierea ascunzătorii sale. Astfel rămăsese Brenz păzit de moartea prin înfometare. Buna bătrână citise cu adâncă emoție această întâmplare. Ea și-a amintit de aprovizionarea prorocului Ilie prin corbi, ba chiar de propria ei poveste.

Când în dimineața următoare și-a umplut coșul, prin aspectul ouălor mari, frumoase, pe care găinile ei le făcuseră iarăși, și-a amintit din nou de cele citite.

Cu inima recunoscătoare a luat în mână un ou și altul și l-a privit cu plăcere.

Tocmai voia să plece, când l-a observat pe noul preot, care se îndrepta spre coliba ei. Ea a privit spre el cu sentimente amestecate. După cum auzise, el vorbise în una dintre predicile sale despre minunile din Biblie și a spus că nu este nevoie să se creadă în ele. Minuni nu s-au petrecut niciodată, pe vremuri la fel de puțin ca astăzi. Să fi spus el într-adevăr așa ceva? Ei, ea voia să se convingă singură.

„Bună dimineața, doamnă Dirksen”, a salutat preotul. „Am vrut mereu să vă vizitez, dar, înțelegeți dumneavoastră, că la început sunt așa de multe de făcut. După cum văd, tocmai voiăți să plecați. Păi, atunci vin altă dată din nou.”

„Nu, vă rog, domnule preot, luați loc numai o clipă. Doream și așa să vă vorbesc, deoarece am ceva pe inimă. Mi s-a povestit deci, că dumneavoastră ați fi spus că nu există minuni. Sper că aceasta este totuși o eroare. Se flecărește atât! Dragă domnule preot, chiar mi-ar plăcea mult să am o părere bună despre dumneavoastră, dar dacă cele auzite sunt într-adevăr așa, atunci nu pot s-o am.”

„Ei, dar aceasta depinde de credința mea în minuni?”, a răspuns preotul râzând. „Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile, eu nu pot să cred în ele și atunci consider mai cinstit să-mi spun părerea deschis, decât să fiu fățarnic.”

„Dar, domnule preot, nu vă înțeleg. Dumneavoastră nu credeți într-un Dumnezeu atotputernic, iubitor, atotștiutor și a-tot-cârmuitor?”

„Sigur, doamnă Dirksen. Dar nu vă lăsați convinsă de vorbe. Sigur, cred în El.”

„Dar atunci, domnule preot, vreau totuși să vă întreb: nu este oare o *minune* că Acest Dumnezeu puternic privește cu har și bunăvoință în jos la mine, o biată văduvă, un firicel de praf al creației Sale, care locuiește într-un sătuc izolat de lume, că El, în dragostea Sa, n-a lăsat să-mi lipsească nimic, ba chiar m-a ținut în picioare până în ceasul acesta, în ciuda tuturor loviturilor? Nu este o *minune* că El, pe dumneavoastră, domnule preot, care tăgăduiți puterea Sa făcătoare de minuni, nu vă nimicește, ci, în bunătatea Sa, vă lasă să trăiți mai departe printre noi și”, a continuat ea în timp ce lua un ou din coș și-l ținea în sus triumfătoare, „*nu este acesta o minune?* Un astfel de ou, care conține viață și aduce viață, nu este acesta o minune? Dacă acesta nu este o minune, atunci faceți dumneavoastră una, domnule preot!”

Titlul original: „Ein Wunder!”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 45-49.